

Szilágyi Ferenc: Vidéki orvos

Látom a már egybeszakadt,

felbonthatatlan éjszakába':

verik a redőnyt,

s megy a lámpa

sápadt izzású fényiben,

kapkodva a ruhát magára

tanyai szülésre, halálra;

vagy megy ki a csíkos cihában

heverőhöz,

a saroglyában

haló elsápadóhoz;

máskor jönnek a megverettek

a késsel összeszebezettek:

segítsen, ő az orvos!

A megy a Bánomkert, megy a Besenszeg

mezítláb-talpas útjain,

mécsfullasztó parasztszobákban

hallgatja, hogy' kapkod a kín:

a mellbjos nyomorúság -

Nem kocsin, csak gyalog, biciklin -

Apám - viszi a barna táskát,

mint lakatos a műszerét,

gyógyítani, mint ráhagyott

gondjaként az emberiség.

„Parasztdoktor”:

viszi táskáját

némán, e legfőbb címerét;

hátában olykor összenéznek

súgva, kik nagyobb rangra néznek –

de elől köszönti a nép:

már messziről mosolygást lenget.

– Kopott táskája rám maradt,

benne álmok, remények, tervek.

Csak nyomdokába járhatnék,

figyelve a szívek zaját,

a bajjelző aritmiát

s gyógyíthatnék,

hogyan emlegessen

a nép, legalább úgy, ahogy

Őt:

a közbaj orvosa volt –

S mint ő az esküje szerint,

szolgálhatnám betegeid

és gyógyulásodat, világ:

tiszta kézzel és tiszta szívvel

sorsunk nem könnyű útjain

ahogy ő is, halálig híven.

Megjelent: Szilágyi Ferenc: Hon-vágy költemények. 2005. p. 41-42.

[HGYVK megj.: Szilágyi Ferenc édesapja járási tisztiorvos volt Gyomán.]